

1. fejezet

E*z olyan súlyos, mint egy szívroham* – talán ez lehetett Ken Kramer utolsó gondolata, amint hatalmába kerítette a pánik, ahogy elakadt a lélegzete és belezuhant a sötét mélységbe. Valami nagyon nem volt rendben, és ő ezt nagyon jól tudta. Egy olyan helyen volt, ahol nem lett volna szabad lennie, olyan valakivel, akivel nem lett volna szabad, és nála volt valami, amit biztonságosabb helyen kellett volna tartania. De eddig mindig megúsza. Játszott – és nyert. A játszma csúcán volt. Valószínűleg mosolygott is, amíg egy hirtelen ütés a mellkasában el nem árulta. Aztán minden a feje tetejére állt. A siker hirtelen katasztrófába fordult. És már nem volt ideje, hogy bármit is helyrehozzon.

Senki nem tudhatja, milyen érzés egy halálos kimenetelű szívroham. Nincsenek túlélők, akik elmesélhetnék. Az orvosok elhalt szövegekről és vérrögökről beszélnek, oxigénhiányról és elzáródott erekről. Szabálytalan, gyors szívverésről. Olyan szavakat használnak, mint infarktus és fibrilláció, de nekünk ezek nem jelentenek semmit. Az ember egyszerűen holtan esik össze – elég lenne, ha ennyit mondanának. Ken Kramerrel ez történt: holtan esett össze, és magával vitte a titkait, és a maga után hagyott zűrzavar majdnem az életembe került.

Egyedül üldögéltem egy kölcsönkapott irodában. A falon egy óra lógott. Nem volt másodpercmutatója, csak nagymutató és kismutató. Nem ketyegett. Teljesen néma volt, mint az egész szoba. Mereven figyeltem a nagymutatót. Nem mozdult.

Vártam.

Aztán megmozdult a mutató. Előreugrott hat fokot. A mozdulat

mechanikus volt, visszafogott és precíz. Egyet ugrott a mutató, egy kicsit rezgett, aztán megpihent.

Egy perc.

Egy eltelt, még egy hátra van.

Hatvan másodperc.

Tovább figyeltem. Az óra nagyon-nagyon sokáig mozdulatlanul állt. Aztán ismét ugrott egyet a mutató. Megint hat fok, megint egy perc. Eljött az éjfél, és 1989-ből 1990 lett.

Hátrátoltam a széket, és felálltam az íróasztaltól. Megcsörrent a telefon. Gondoltam, bizonyára valaki boldog új évet akar kívánni. De nem így volt. Egy civil rendőr hívott, mert egy halott katonát találtak egy motelben, harminc mérföldre a támaszponttól.

– A katonai rendőrség ügyeletes tisztjével szeretnék beszélni – közölte.

Megint visszaültem az íróasztal mögé.

– Én vagyok az – mondtam.

– Holtan találtuk az egyik emberüket.

– Az egyik emberünket?

– Egy katonát – mondta a rendőr.

– Hol?

– A városban, egy motelben.

– Hogyan halt meg? – kérdeztem.

– Valószínűleg szívroham – válaszolta a rendőr.

Hallgattam. Lapoztam egyet az íróasztalomon álló katonai naptáron, december 31-ről áthajtottam január 1-re.

– Semmi gyanús körülmény? – kérdeztem.

– Nem találtunk semmit.

– Találkoztak már szívrohammal?

– Gyakran.

– Oké. Hívja fel a főparancsnokságunkat – mondtam, és megadtam a telefonszámot.

– Boldog új évet – tettem még hozzá.

– Magának nem kell idejönnie? – kérdezte a rendőr.

– Nem – feleltem, és leraktam a kagylót. Nekem nem kellett odamennem. A hadsereg hatalmas intézmény, kicsit nagyobb, mint egész Detroit, egy kicsit kisebb, mint Dallas, és legalább olyan érzelmentes, mint bármelyik nagyváros. A jelenlegi aktív állomány

930 000 fő, nők és férfiak, akik olyan reprezentatív képviselői az amerikai átlagnépességnek, amennyire csak lehetséges. A halálzási arány Amerikában nagyjából 100 000-ból 865 fő évente, és ha épp nem folyik hosszabban elhúzódó háború, a katonák sem halnak az átlagemberektől eltérő ütemben. Egészeben véve persze fiatalabbak és fittebbek, mint a népesség átlaga, viszont többet dohányoznak és többet isznak, rosszabbul táplálkoznak, több stressz éri őket, és a kiképzés során veszélyes dolgokat is csinálnak. Úgyhogy a várható élettartamuk nagyjából átlagosra jön ki. Tehát ugyanolyan arányban halálnak el, mint mások. Vessük össze az átlag halálzási arányt és a jelenlegi állományt, így kijön, hogy minden év minden egyes napján huszonnégy katona hal meg – baleset, öngyilkosság, szívbetegegek, rák, szélütés, tüdőbaj, májelégtelenség, veseelégtelenség következtében. Mint az átlag állampolgárok Detroitban vagy Dallasban. Tehát nem kellett odamennem. Katonai rendőr vagyok, nem halottkém.

Az óra mutatója megint megmozdult. A mutató ugrott egyet, kicsit megremegett, aztán megpihent. Három perccel múlt éjfé. A telefon újból megcsörrent. Valaki azért hívott, hogy boldog új évet kívánjon. Az irodám előterében ülő őrmester volt az, egy nő.

– Boldog új évet – szölte bele a telefonba.

– Magának is – feleltem. – Nem tudott volna felállni, és bedugni a fejét az ajtón?

– Nem tudta volna maga kidugni a fejét?

– Épp telefonáltam.

– Ki volt az?

– Senki – feleltem. – Csak egy katona nem érte meg az újévet.

– Kér egy kávét?

– Persze – feleltem. – Miért is ne?

Letettem a kagylót. Több mint hat éve voltam ekkor a seregnél, és a kávéjuk volt az egyik dolog, ami miatt boldogan maradtam. A világon a legjobb kávé, efelöl semmi kétség. És ilyenek voltak az őrmesterek is. Ez a nő a hegyekből jött, Georgia északi részéből. Két napja ismertem. A támaszponttól nem messze lakott egy lakókocsiban. Volt egy egy év körüli kislánya. Mindent elmesélt róla. A férjét nem említette. Csupa csont és ín volt, olyan kemény, mintha acélból lenne, és kedvelt engem. Ezt tudtam abból, hogy kávét hozott. Ha nem kedvelnek, nem

hoznak kávé. Inkább hátba döfnek egy késsel. Nyílt az ajtó, és belépett a nő, két bögre kávéval, egy magának, egy nekem.

– Boldog új évet – ismételt meg.

Mindkét bögre kávéval lerakta az íróasztalomra.

– Az lesz? – kérdezte.

– Nem látom be, miért ne lenne az – feleltem.

– A berlini falat félig ledöntötték. Láttam a tévében. Óriási bulit rendeztek.

– Örülök, hogy legalább valahol valaki bulizott.

– Rengeteg ember volt, hatalmas tömeg. Mindenki énekelt és táncolt.

– Nem néztem a híradót.

– Hat órával ezelőtt történt. Ennyi az időeltolódás.

– Akkor valószínűleg még mindig zajlik.

– Kalapács volt az embereknél, azzal bontották a falat.

– Megtehetik. Az ő oldaluk szabad város. Negyvenöt évet áldoztunk rá, hogy megvédjük a szabadságukat.

– Hamarosan már nem lesz ellenségünk.

Megkóstoltam a kávé. Forró volt és fekete, a legjobb a világon.

– Mi győztünk – mondtam. – Ez talán nem jó dolog?

– Nem feltétlenül, ha valaki abból él, amit a hadsereg fizet neki.

Úgy volt öltözve, mint én: tábori egyenruhában. Az ujjja rendesen feltúrva. A katonai rendőri karjelzés pontosan egyenesen állt. Úgy sejtettem, biztosítótűvel van rögzítve a hátulján, ahol senki nem látja. A bakancsa ragyogott.

– Van sivatagi terepmintás egyenruhája? – kérdeztem.

– Soha nem voltam a sivatagban.

– Megváltoztatták a mintázatát. Nagy barna foltokat raktak rá. Öt évnyi kutatás eredménye. A gyalogságnál azt mondják rá, olyanok a foltok, mint egy csokis keksz. Nem jó a minta, vissza kell változtatni a régre. De legalább újabb öt évbe fog telni, amíg erre odafent rájönnek.

– És?

– Öt évbe telik nekik, hogy megtervezzék egy terepmintás egyenruha mintázatát. A kisfia végez az egyetemen, mire ezek rájönnek, hogy csökkenteni kell a hadsereg létszámát. Úgyhogy emiatt szerintem ne aggódjon.

– Oké – mondta, de láttam rajta, hogy nem hisz nekem. – Gondolja, elég okos lesz, hogy egyetemre járjon?

– Még nem találkoztam vele.

Az őrmester nem felelt semmit.

– A hadsereg gyűlöli a változást – szögeztem le. – És ellenség mindig lesz.

A nő nem válaszolt. Hirtelen újból megcsörrent a telefonom. Az őrmester odahajolt, és felvette helyettem. Úgy tizenegy másodpercig hallgatott, aztán átnyújtotta.

– Garber ezredes – közölte. – Washingtonból.

Fogta a kávésbögréjét, és kiment. Garber ezredes tulajdonképpen a felettesem volt, és habár barátságos embernek ismertem, nem tűnt túl valószínűnek, hogy pusztán udvariasságból hívna nyolc perccel éjfél után újévkor. Nem ez volt a stílusa. Vannak nagykutyák, akik így csinálják. A nagy ünnepeken árad belőlük a szívélyesség, a vídámság és a kedvesség, mintha csak közénk tartoznának, és egyrangúak lennének. De Leon Garber álmában sem próbálkozott volna ilyesmivel, senkivel, a legkevésbé velem. Még akkor sem, ha tudta volna, hogy itt vagyok a támaszponton.

– Tessék, Reacher – szóltam bele a kagylóba.

Hosszú szünet.

– Azt hittem, maga Panamában van – kezdte Garber.

– Parancsot kaptam, áthelyeztek – mondtam.

– Panamából Fort Birdbe? De hát miért?

– Nem állt módomban megkérdezni.

– Ez mikor történt?

– Két nappal ezelőtt.

– Hát ez elég nagy lecsúszás, nem?

– Az lenne?

– Panama valószínűleg sokkal izgalmasabb volt.

– Elég jó volt – mondtam.

– És rögtön be is rakták ügyeletesnek szilveszter éjszakára?

– Önként jelentkeztem. Igyekszem megkedveltetni magam.

– Ez elég reménytelen feladat – jegyezte meg Garber.

– Az őrmester épp most hozott nekem kávé.

Garber kicsit hallgatott. – Felhívták az előbb, hogy egy halott katonát találtak egy motelban?

- Nyolc perccel ezelőtt. Továbbítottam a hívást a főparancsnokságra.
- Ők pedig továbbították valaki másnak, engem pedig most rángattak ki egy partiról, hogy közöljék velem, mi történt.
- De hát miért?
- Mert a szóban forgó halott katona egy kétcstillagos tábornok. Csönd lett a vonal túlsó végén.
- Eszembe se jutott, hogy megkérdezzem – jegyeztem meg. Továbbra is csönd.
- A tábornokok is halandóak – mondtam –, mint mindenki más. Semmi válasz.
- Nem volt semmi gyanús körülmény – folytattam. – Beadta a kulcsot, ennyi. Szívroham. Valószínűleg köszvényes is volt. Nem láttam semmi okát, hogy fontosnak találjam.
- Itt a hadsereg méltóságáról van szó – jelentette ki Garber.
- Nem hagyhatunk ott egy tábornokot, aki feldobta a talpát, anélkül, hogy reagálnánk valamit. Tüntetni kell a jelenlétünkkel.
- És ez az én feladatom lenne?
- Jobban örülnék, ha valaki más menne. De valószínűleg maga az egyetlen józan katonai rendőr a föld színén ma éjjel. Úgyhogy igen, maga.
- Egy óra, mire odaérek.
- Nem fog elszaladni, halott. És még úgysem találtak józan halottkémet.
- Oké – mondtam.
- Legyen tiszteletteljes – utasított Garber.
- Oké – ismételt meg.
- És udvarias. A támaszponton kívül az ő kezükben vagyunk. Ez civil hatáskörbe tartozik.
- Ismerem a civileket – mondtam. – Egyszer találkoztam eggyel.
- De azért tartsa kézben a helyzetet – folytatta Garber. – Tudja, ha úgy fordulnának a dolgok.
- Valószínűleg az ágyban halt meg – fűztem hozzá. – Ahogy az többnyire lenni szokott.
- Ha szükséges, hívjon fel – mondta Garber.
- Jó volt a parti?
- Kitűnő. Hazalátogatott a lányom is.

Letette a kagylót, én pedig visszahívtam a civil diszpécsert, és megkérdeztem tőle a motel nevét és címét. A kávé az asztalon hagytam, elmondtam az őrmesternek, hogy mi történt, aztán visszamentem a szállásomra, hogy átöltözzek. Úgy gondoltam, ha tüntetni kívánok a jelenlétemmel, az megkívánja, hogy rendes egyenruhában legyek, és nem tábori öltözetben.